

4. צלילי תהילה (בריטניה)

3. הלילה (איטליה)

ג'וב תשכ"ב * הסרט הטוב

כנסייה, בה עושה הצופה את חשבון-נפשו והערכת עולמו.

ההישג העיקרי של השנה בשטח זה, היה הרחמתה של הוליווד לתהליך החדש. שרי רה של סרטים, שהטובים בהם היו **אדי פלסון**, **מה ימים הנעורים** ו**פנים רבות לאהבה**, או סחות טובים כמו **סעודה בטיפאני**, העידו על כך שגם ספקת החלומות הראשית של עולם הקולנוע צועדת בכיוון החדש.

לעומת זאת, לפחות לגבי הצופה הישראלי, איבדה תעשיית הקולנוע הצרפתית את ההזדמנות שהיתה לה בין יוצרי התרבות הקולנועית החדשה. האמת היא ש"התהליך בצרפת לא נחלש, אולם משום-מה לא הגיעו יצירות האמנות הקולנועיות, שנוצרו בה השנה, לישראל. בין היצירות השניות במעלה בורס זה, הובגו השנה בישראל **הצמאה לאהבה** של פרנסואז לאטרייה, **האלמוני** של אנרי קולפי, **היום פריטיג** של לואי מאל ו**אשה היא אשה** של ז'אן לייק גודאר. בתחום היקומדיה סיפקה צרפת בורס זה את הקריקטורה הטובה ביותר של השנה, **האמריקאי קאית היפה** של רוברט דארי.

(המשך בעמוד 14)

שחקנית משנה השנה
ג'ראליין פינג
מה ימים הנעורים

שחקן משנה השנה
ג'אקי גליסון
אדי פלסון

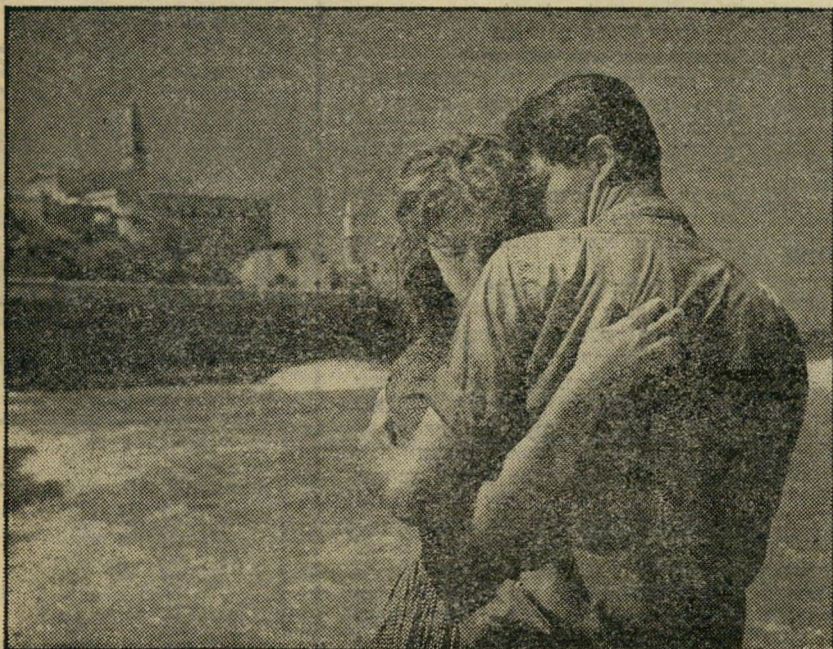
י השנה העלו אותו לשיא חדש, הפכו מאפיק רדיד לורם החשוב והקובע באמנות הקולנוע.

פק אם ניתן להגדיר תהליך זה במשפט אחד. היה זה משהו שניתן, אולי, לתו כתרבות קולנועית חדשה. היא דמה לזן רב ממדים, הנמצא עדיין בשלבי תנו. אפשר היה לראות את בסיסו — ז'ורז' ויאלום האיטלקי, ואת קימותיו ה"ונות" — הגל החדש הצרפתי, הברגמי, והאקסיסטנציאליזם של אלן רנה ו"אל-אנג'לו אנטוניוני. אולם איש לא יכול עדיין לנחש כיצד יראה כאשר יוש-

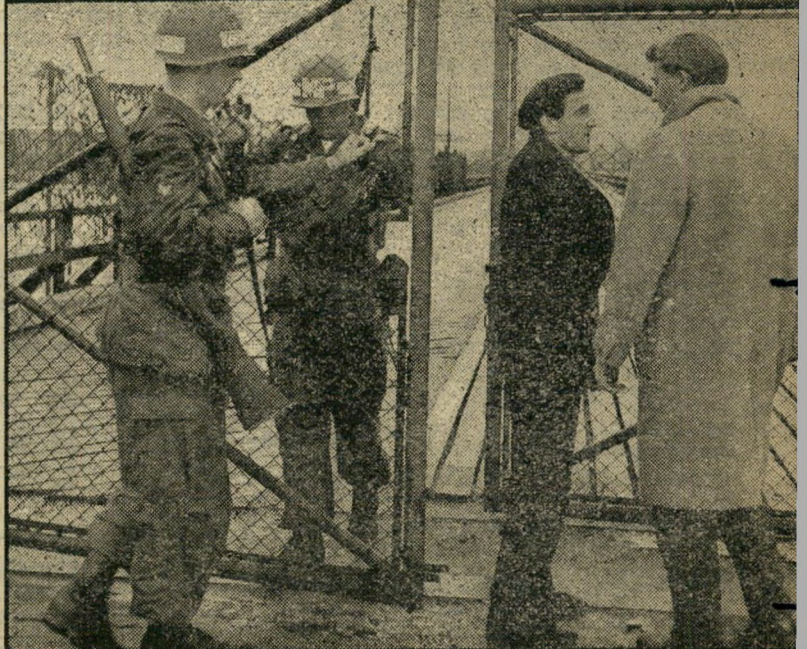
רבות קולנועית חדשה זו דחתה לשר את סרטי הבידור והפעילה. דרכות זוריות, רומנים קולנועיים וסרטי-ראדה נבנה איבדו לעומתה את כוח משיכתם. הקומדיות נאלצו לסגל לצבמן את ונה, אם היה בדעת יוצריהן למשוך

שאה העיקרי של תרבות זו היה האדם דרני, בעיותיו החדשות, התפוררות עול ומאבקיו בעצמו. אולם הקולנוע הפך כו של בידור המוני בצהתא למרכז של זכה לבודדים ביותר. הקירקס הפך למעין

הסרט הדרע תשכ"ב * הסרט

4. ניני (ישראל)

3. המעבר על הריין (צרפת)